

7. 6. 2005

ID: 33864

Označení účastníků a výkon rozhodnutí

Vady v označení účastníků řízení v rozhodnutí, o jehož výkon jde, nejsou na překážku jeho vykonatelnosti, lze-li z něj bez pochybností dovodit, komu bylo přiznáno právo či uložena povinnost.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 1400/2003, ze dne 23.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci výkonu rozhodnutí oprávněné K., p. a. s., proti povinné L. T. a. s., pro částku 74.283,- Kč s příslušenstvím prodejem movitých věcí, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 46 E 672/2000, o dovolání oprávněné proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. července 2001, č. j. 14 Co 205/2001-30, tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. července 2001, č. j. 14 Co 205/2001-30, se zrušuje a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Odvolací soud shora označeným rozhodnutím změnil usnesení ze 14. 12. 2000, č. j. 46 E 672/2000-15, jímž soud prvního nařídil výkon rozhodnutí (rozsudku Krajského obchodního soudu v Praze z 24. 2. 1999, č. j. 49 Cm 571/95-44, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 22. 2. 2000, č. j. 9 Cmo 769/99-66), a to tak, že návrh na nařízení exekuce zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil závěrem, že povinná je jak v exekučním titulu, tak v návrhu na zahájení vykonávacího řízení označena názvem „T. L., a.s.“, že však takto označený subjekt není veden v obchodním rejstříku. Protože povinná je označena „zcela jednoznačně a nezaměnitelně, zcela v souladu s ustanoveními § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o.s.ř.“, nejde podle odvolacího soudu o vadu řízení odstranitelnou postupem dle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu, nýbrž o případ, kdy nařízený výkon rozhodnutí směřuje „de facto proti neexistujícímu právnímu subjektu.“

Pravomocné usnesení odvolacího soudu napadla oprávněná, zastoupená advokátem, včasným dovoláním, jímž (mimo jiné i s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu z 15. 12. 1998, sp. zn. 33 Cdo 2272/98) namítá nesprávné právní posouzení věci, které spatřuje v závěru odvolacího soudu, že nejde o odstranitelnou vadu v označení povinného, nýbrž o důvod k zamítnutí návrhu na exekuci. Podle dovolatelky lze „z označení povinného jednoznačně a nezaměnitelně určit osobu povinné“, a to jak s ohledem na její právní formu, sídlo a identifikační číslo, tak na skutečnost, že žádná jiná zaměnitelná osoba v obchodním rejstříku zapsána není. Z uvedeného oprávněná dále dovozuje, že pouhá záměna slov („prvku obchodního a fantazijního“) při existenci dalších identifikovatelných údajů je jen vadou podání, jež nemůže vést k zamítnutí návrhu na exekuci, a v závěru dovolání připomíná, že v průběhu nalézacího i vykonávacího řízení povinná činila procesní úkony, tedy že se chovala jako účastnice řízení, a že jí bylo řádně doručováno.

Podle části dvanácté, hlavy I, bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000, dále jen „o.s.ř.“). O takovýto posléze uvedený případ jde v souzené věci, jelikož odvolací soud – ač rozhodoval po 1. 1. 2001 – odvolání proti usnesení soudu prvního stupně vydanému 14. 12. 2000 projednal a rozhodl o něm podle dosavadních právních předpisů (srov. část dvanáctou, hlavu I, bod 15. zákona č. [30/2000](#) Sb.).

Povinná navrhla zamítnutí dovolání.

Dovolání (přípustné podle § 238a odst. 1 písm. a/ o.s.ř.) je důvodné.

Jelikož vady podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. (tzv. zmatečnosti), ani jiné vady řízení (§ 241a odst. 3 písm. b/ o.s.ř.), k nimž je dovolací soud – je-li dovolání přípustné – povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o.s.ř.), v dovolání namítány nejsou a nevyplývají ani z obsahu spisu, a protože jinak je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o.s.ř.), je předmětem

dovolacího přezkumu právní závěr odvolacího soudu o nedostatku materiální vykonatelnosti podkladového rozhodnutí, odůvodněný názorem, že nařízená exekuce směřuje proti neexistujícímu subjektu.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (nejen hmotného práva, ale i práva procesního, o kterýžto případ jde v souzené věci), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu – sice správně určenou – nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval (z podřazení skutkového stavu hypotéze normy vyvodil nesprávné závěry o právech a povinnostech účastníků).

Právnícká osoba se jako účastník občanského soudního řízení označuje uvedením obchodní firmy nebo názvu a adresy sídla a ve věcech vyplývajících z obchodních vztahů též uvedením jejího identifikačního čísla, popřípadě dalších údajů potřebných k její identifikaci (srov. § 79 odst. 1, větu druhou a třetí o.s.ř.); jde-li o právnickou osobou, která se zapisuje do obchodního rejstříku, je součástí obchodního jména právnické osoby kromě jejího názvu i dodatek označující její právní formu (§ 9 odst. 2 obchodního zákoníku).

V daném případě je zjevné, že žalovaná (a posléze, v exekučním řízení, povinná) osoba byla v obchodním rejstříku (viz úplný výpis na č. l. 22) od 17. 11. 1998, tedy již před vydáním rozhodnutí (z 24. 2. 1999 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu z 22. 2. 2000), jehož exekuce byla navržena 15. 8. 2000, zapsána pod obchodním názvem L. T. a. s. Je také zřejmé, že soudy (obou stupňů v nalézacím a soud prvního stupně ve vykonávacím řízení), stejně jako oprávněná v návrhu na nařízení exekuce, tuto skutečnost nerespektovaly. Z uvedeného však nelze – jak to učinil odvolací soud – dovodit, že by pouze z tohoto důvodu bylo namíste návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zamítnout. Jak již soudní praxe (srov. usnesení Nejvyššího soudu z 29. 8. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1020/99, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 4, ročník 2002, pod poř. č. 25 a usnesení téhož soudu z 25. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2101/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 6, ročník 1999, pod poř. č. 62) dovodila, vady v označení účastníků řízení v rozhodnutí, o jehož výkon jde, nejsou na překážku jeho vykonatelnosti, lze-li z něj bez pochybností dovodit, komu bylo přiznáno právo či uložena povinnost. V daném případě bylo možno (zejména za stavu, že zaměnitelný subjekt v obchodním rejstříku zapsán nebyl) z identifikačního čísla, právní formy a sídla osoby, proti níž návrh na nařízení exekuce směřuje, dovodit, že povinným subjektem je L. T. a. s., i když označení s pořadím jednotlivých slov (v titulu a návrhu na nařízení exekuce uvedeným), z nichž název (firma) povinné sestává, zápisu v obchodním rejstříku neodpovídá.

Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že odvolací soud uvedený právní závěr pominul; názor, že návrh na nařízení exekuce je nutno zamítnout, je tedy nesprávný a dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. byl tudíž uplatněn právem.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší soud napadené rozhodnutí bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o. s. ř. zrušil a věc podle první věty druhého odstavce téhož ustanovení vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)